

NATAȘA ALINA CULEA

UN BILET LA CIRC NUMIT IUBIRE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

FERESTRE DESCHISE SPRE CER

Dimineața mohorâtă de noiembrie a adunat un stol de ciori pe peticul de pământ cu iarbă arsă, în parcul amenajat din cartierul Primăverii. Blocurile, încă jilave după o ploaie mărunță, dar insistentă, ca niște piese multicolore de lego, îmbinate neașteptat, se înalță sfidător pe limba străzii. Ferestrele încep să se aprindă una după alta, luminate în nuanțe de galben și argintiu, unele cu draperii, altele cu jaluzele, iar altele cu geamuri goale, invitându-te să le descoperi intimitatea casei. Bucureștiul se trezește. Arterele orașului încep să fie străbătute de mașini cu șoferi care gonesc spre ceva, pe jumătate adormiți. Gesturile lor automate, aceleași, aceleași, le dau în vileag monotonia în care se scaldă ca într-o baltă călduță, ca un ochi de apă în asfaltul ciobit, ce visează uneori să fie o picătură de ocean; cu un pas înainte și un pas înapoi, mereu între ieri și mâine, trăind într-o întrebare fără răspuns: se termină noaptea sau începe dimineața? Iar dacă este o nouă zi în care putem schimba totul, de ce nu o vedem, deși avem ochii larg deschiși?

Fiecare om spune două povești: una lui însuși, când nu-l vede și nu-l aude nimeni, alta, celorlalți oameni. De multe ori, însă, aceste două relatări nu seamănă între ele. Și uite așa, de multe ori, ne trezim în zorii zilei și am vrea să fim într-o altă poveste.

Așa începe povestea nespusă, până acum, a Arlechinului.

BUCUREȘTI, 2015

Lidia se trezește din somn cu fața boțită pe-o parte din cauza poziției incomode a capului ei mic, flancat de două perne. Obișnuiește să doarmă pe mai multe perne, ca și cum s-ar ridica din pat mai repede sau ar fi măcar în curs de a face asta, dacă ar fi vreo urgență. O neliniște veche, cu care Lidia este obișnuită, vine din senin, ca o ploaie de vară, iar dacă nu-i dă atenție, pleacă așa cum a sosit, întorcându-se atunci când va fi așteptată cel mai puțin. Ridică palma dreaptă la nivelul ochilor, pentru a împiedica să o orbească raza de soare care a reușit să străbată jaluzelele groase din brocart ca peruzeaua, tivite la mașina de cusut a doamnei Clara. Florile de pe tapetul pastel încă au contururi dansatoare și nedeslușite. Se uită apoi la ceasul atârnat puțin strâmb pe perete și pupilele ochilor ei, înconjurate de un cerc albăstrui precum nimbul lunii dintr-o noapte înnorată, se dilată brusc.

— Doamne! Iar am întârziat! O să mă admonesteze cotoroața! mormăie ea în ciudat, înainte să se trezească de tot.

Cotoroața este educatoarea Micăi, iar Mica este fata Lidiei. Sigur că nu o cheamă așa, ci Mihaela, dar maică-sa o strigă mereu Mica. Așa i-a zis încă din prima zi de viață, atunci când asistenta i-a adus copila în brațe, iar Lidia s-a mirat teribil să vadă că e cât un ghemotoc. Nu era suficient că nu reușea să se adapteze noii titulaturi, de o responsabilitate scandaloasă, cea de mamă, dar acum trebuia să aibă și grijă de o creatură ridicol de plăpândă, a cărei fragilitate o arunca într-o cumplită deznădejde.

— Doar atât e? După un astfel de efort? Așa de micuță? Soră, nu vi se pare că este anormal de mică? a întrebat ea speriată.

— Dar are o greutate perfect normală, i-a răspuns asistenta medicală, mai nedumerită ca Lidia, de această întrebare lipsită de logică.

Proaspăta mamă, simțindu-se golită și de copilul care crescuse în ea, și de gânduri, a rămas cu ochii în tavan și picioarele încă tremurând. Mica i-a rămas numele de alint, chiar dacă fetița a crescut și este acum de statură medie dacă o comparăm cu celelalte colege ale ei de la grădiniță, ordonate uneori de educatoare, pe mărimi, ca un șir de popice.

Încă amețită, Lidia sare din patul primitor și se repede căscând spre baie. Se aude apa curgând și pe lângă ușa lăsată întredeschisă ies fire parfumate de aburi și câteva note muzicale. Indiferent cât ar fi de grăbită, ea cântă mereu când face duș, fie doar un vers sau două, dintr-o melodie mereu la modă, acțiune cam infantilă, după gustul Neveneii, prietena ei. Se tamponează apoi grăbită cu prosopul și-și trage hainele pe ea, se încalță cu o pereche de pantofi sport și își atârnă geanta de umăr. În douăzeci de minute, nu mai multe, dar nici mai puține, iese pe ușa casei și se îndreaptă spre parcare din spatele vilei așezate hotărât pe strada Maxim Gorki. După ce se mai enervează puțin și-n traficul care geme de caroserii mânând aiurea, în mașina ei colorată ca o acadea, mai dulce ca o lingușire, dar destul de rapidă cu cei 160 de cai putere, ajunge în fața grădiniței americane, de lângă bulevardul Ion Mihalache, și coboară. Dând să intre în clădire, evită în ultimul moment coliziunea cu o tânără însărcinată, cam prin luna a șasea, cu un alt copil de mână, un băiețel cu părul creț, îmbrăcat la dungă, ca un secretar de partid.

Așa cum se așteaptă, educatoarea o ia îmbufnată în primire de cum o vede apărând pe hol. Iar Lidia este o

aparitiie, nu glumă, căci deși este îmbrăcată și aranjată în grabă, atrage atenția tuturor prin șarmul degajat de ea în efluvii.

— Bună ziua, doamnă Caraman! Mă bucur că ați reușit să veniți în cele din urmă.

Lidia scapă o grimasă pe care se grăbește să o transforme într-un zâmbet drăgălaș înainte să fie reperată de femeia din fața ei. Educatorea Micăi știe foarte bine că ea nu este căsătorită, tocmai de aceea insistă cu acest termen, într-o manieră impertinentă. Nu răspunde dublei provocări a educatoarei care poartă astăzi un sacou gri, în care stă țeapănă și serioasă ca-ntr-un sicriu furat de dantelărie. Mai poartă și o expresie anume pentru Lidia, aceea mină care transmite neîncredere în abilitățile părintești ale tinerei din fața sa. Pentru ea, a fi actriță este echivalent cu a fi o încurcă-lume și cap în nori laolaltă, iar îmbrăcămintea dulce a acesteia o vede ca pe un ambalaj din staniol ieftin și țipător în care se învelesc bomboanele fondante, spre deosebire de persoana ei, o femeie serioasă, reținută și respectabilă, deci demnă de tot respectul întregii societăți. Lidia face greșeala de nedescris de a arăta ca un astfel de deliciu ornamental, reprezentând opusul educatoarei, iar prin deducție logică, este un obstacol ce trebuie înlăturat din bunul mers al lucrurilor. Tânăra, pe de altă parte, este iritată că educatoarea, care se poartă cu ea ca și cum ar fi unul dintre copilași, îi amintește în mod neplăcut de bona cu care o lăsa maică-sa, atunci când avea între patru și șase anișori, gășind-o apoi cu vânătăi suspecte, dar nu îndeajuns de serioase încât să ridice suspiciuni prea mari.

— Bună ziua, doamnă!... se chinuie în zadar Lidia să-și amintească numele acesteia. Are nevoie de un bărbat, dar nu cred că-i ridică fusta nici vântul din Dobrogea, se gândește ea, uitându-se senină la femeia de 45 de ani, din fața ei.

— Din păcate, trebuie să vorbesc foarte serios cu dumneavoastră.

Ce ciudat, îşi spune Lidia ironic, şi eu care credeam că îmi va zice un banc sau ceva frivol care mă va face să râd în hohote, după care ne vom invita una pe alta la o cafea cu frişcă. Unii oameni sunt atât de anoşti, încât s-ar plictisi şi-n propria lor companie, sunt sigură, continuă ea firul gândurilor.

— Nu aţi găsit niciun obiect necunoscut acasă sau în geanta Mihaelei? Un lucru care nu îi aparţine?

Lidia se miră cu toată faţa. Gura ei formează un ou perfect, ochii i se măresc până li se vede tot albul, iar sprâncenele nu se arcuiesc în ton cu expresia de uimire, ci, independent, se încăpăţânează să arboreze scepticismul, deşi cuvintele educatoarei sunt destul de clare.

— Nuuu! De ce?

— Avem motive să credem că fata dumneavoastră a furat o jucărie a altui copil.

Cuvântul „furat” este pronunţat cu multă afectare moralizatoare, iar acest „credem” are rolul de a împărţi responsabilitatea acuzei cu altcineva, pentru un efect cu impact mai mare, sugerând cumva ideea că nimeni din spaţiul educaţional nu a închis un ochi în noaptea aceea, toţi gândindu-se la nemaiauzitul act al Micăi Caraman, fetiţa cu tată nevăzut şi mamă iresponsabilă.

— Nu cred că a făcut Mica așa ceva! Încearcă Lidia să se convingă singură. Poate au făcut doar schimb de jucării. Asta trebuie să fi fost! Ştiţi cum sunt copiii, mereu fac schimb între ei şi apoi uită sau distorsionează adevărul. Ce ştiu eu?! Sunt în stare să-şi schimbe şi aerul pe care-l respiră, glumeşte ea nu foarte reuşit, intimidată puţin de expresia de bufniţă, care nu face concesii, a femeii postate în faţa ei cu determinarea unei patrule de poliţie.

— Vreți să o chemăm pe Mihaela și să discutați cu ea de față cu toată lumea? Vă dați seama că lucrurile nu pot rămâne așa și pot fi consecințe dintre cele mai grave. Până la urmă, trebuie să ne păstrăm și noi reputația ca unitate de învățământ preșcolar și nici eu nu vreau să fiu învinuită pentru ceea ce face fata dumneavoastră. Sunt sigură că mă înțelegeți. Ce îi învăț eu pe copii acceptând un asemenea act? Că următoarea dată pot fura mai mult. Nu, nu! Nu îmi pot pune în cârcă ceilalți părinți care au mai multă grijă de educația copiilor.

Lidia nu-i bagă în seamă afectarea din voce, doar se sperie de ideea atroce a educatoarei care este contrară tuturor principiilor ei cu privire la formarea Micăi.

— Nu. Nu am de gând să o cert de față cu nimeni, nu mi se pare normală o asemenea pedeapsă. Voi vorbi cu ea acasă, între patru ochi.

— Cum doriți, dumneavoastră știți mai bine cum să vă educați copilul, spune învățătoarea pe jumătate sarcastică, pe jumătate bosumflată că nu asistă la scena admonestării Mihaelei Caraman David, fiica actriței Lidia Caraman, și total neconvinsă de talentul pedagogic al tinerei.

Cele două femei intră în clasa în care doar Mica își bălângănește picioarele sub bancă, complet singură, jucându-se cu câteva creioane colorate. Le vorbește în engleză creioanelor personificate, cu griji și preocupări mature, scoțându-le din cutia lor și punându-le la loc.

Odată ajunse acasă, Lidia se apucă să controleze geanta fetiței, care este imprimată cu chipul lui Tinker Bell. Scotocind prin rucsacul roz, cu fermoar, scoate o jumătate de sandwich cu pastă de măsline – preferata Micăi – câteva cărțuții pentru colorat, dar și o jucărie nouă: un arlechin micuț, cu fața de porțelan, îmbrăcat în hăinuțe sclipitoare

și stridente, că l-ai fi putut vedea de pe un satelit plasat între Lună și Pământ. Lidia ia jucăria în mână și se uită la ea fascinată. Deși supărată, o înțelege pe Mica, fiindcă micuțul arlechin emană o atracție ciudată, cu chipul lui alb și hăinuțele bufante, caraghioase. Revenindu-și din transă, strigă enervată din abisul ambilor plămâni.

— Mica!!

Fetița presimte, ca un iepure bănuitor, că ceva nu este în regulă și vine târșându-și picioarele, precaută. Intră ezitant în cameră și o vede pe maică-sa cu arlechinul în mână, cu o expresie după care Mica nu se dă în vânt. Cunoaște și această tonalitate a vocii sale. Se uită la Lidia, se uită la micul clown și decide imediat cam ce atitudine trebuie să adopte în regim de urgență:

— Da, mami? spune ea complet neștiutoare și inocentă ca un înger cu aripile în ghiozdan.

— A cui este jucăria asta și de ce este la tine în geantă?! Să-mi spui acum, te rog! Acest „te rog” ascuțit ca un cuțit, din finalul comunicării, îi dă de înțeles micuței că situația este destul de gravă.

— Ăăă... este a mea pentru că se află în geanta mea, răspunde fetița perfect logic.

— Mica?! Eu nu ți-am cumpărat-o! Spune-mi de unde a apărut la tine în rucsac! urcă maică-sa tonul cu câteva note peste cele destul de ridicate de până acum.

— Mi-a dat-o un coleg. Nu-mi amintesc bine, declară Mica în fața acuzelor ivite după colț.

Maică-sa începe să-și piardă răbdarea:

— Te rog să-mi spui adevărul acum! Povestește despre care coleg este vorba, cum ți-a dat-o, ce ți-a spus, de ce e la tine...? Dar răspunde-mi odată! Cum a ajuns jucăria la tine în geantă?!

Mica își trece greutatea de pe un picior pe altul. A gândit deja o poveste bine ticluită, dar nu-și dă seama cât

știe maică-sa din versiunea reală și din ce colț să apuce situația ei dificilă.

— Nu îmi mai aduc aminte foarte bine, mami. M-a cam durut burtica azi la școală și... nu mai știu, alege ea sfânta cale de mijloc, în același timp cu o mișcare inteligentă de a stârni compătimirea maică-sii care era, în fond, o femeie foarte sensibilă. Deși i se întâmpla foarte rar să fie smotocită bine de Lidia, și atunci doar cu un ghionț prea puțin agresiv, îi este mai mult teamă de vocalizele ei nervoase decât de vreo repercusiune fizică. Dar, chiar și așa, nu-i este suficient de frică încât să o asculte sau să nu mai facă ceva interzis, desigur. Mica este ca hoțul care e trist, dar nu că a furat, ci că a fost prins.

Lidia șuieră aerul din plămâni, ținându-și odrasla cu o privire pe cât de mâniaoasă, pe atât de mahnită. Nu există părinte pe lumea asta care să nu-și facă muștrări de conștiință pentru faptele copiilor; pur și simplu, sunt incapabili să le separe isprăvile de educația pe care ei le-au dat-o. Se calmează apoi și reia firul discuției dintr-un alt unghi:

— Aș vrea foarte mult să-mi spui adevărul. Eu sunt mama ta și trebuie să știu tot ce faci, pentru că sunt responsabilă pentru tine. Sunt sau nu mama ta?

— Ești, spune Mica nu foarte fericită să-i fie fiică taman acum.

— Atunci...?

— Este clovnul Denisei, răsuflă Mica. Dar mi l-a dat mie să îl țin.

— Cât timp să îl ții? continuă Lidia șirul desfășurării acțiunilor inculpatei.

— Nu mi-a spus.

— Când ți l-a dat?

— Ieri.

— De ce l-ai pus la tine în geantă în loc să i-l dai înapoi?

— Nu mi l-a mai cerut, spune Mica, cu aplomb.

Și asta e drept, gândește Lidia, fără a-i zice fetiței.

— Tu știi că trebuie să înapoiezi ce nu este al tău. Știi asta! Denisa poate a uitat să îți spună, asta nu înseamnă că ai voie să-i păstrezi jucăria care nu este a ta, ci a Denisei. Spune-mi, care este cel mai corect lucru pe care-l poți face acum?

— I-l dau mâine înapoi, renunță Mica, având o expresie de câine bătut. Își rotește ochii prin cameră, evitând ca privirea să-i zăbovească asupra Lidiei. Îi plăceau mai mult jucăriile altor copii, dar ce adult poate contrazice această tendință firească și, până la urmă, umană. Este ceva fascinant în ceea ce are altul, iar Mica este deja conștientă de această trăsătură regăsită la majoritatea copiilor, dar și a adulților.

— Și nu mai faci asta niciodată, da? Nu mai iei niciodată lucruri care nu-ți aparțin și nu le mai pui în geanta ta?!

— Bine, nu mai iau, se dă bătută Mica.

— Ce nu mai iei? insistă Lidia.

— Jucăriile altora, confirmă fetița nefericită.

— Nici alte lucruri ce nu-ți aparțin, nu?

— Nici alte lucruri ce nu-mi aparțin, repetă Mica, transformată într-un papagal docil.

— Bine. Acum spală-te pe mâini și la masă cu tine, zice Lidia ceva mai înveselită, dar încă având o umbră de îngrijorare între sprâncenele proaspăt pigmentate.

Stă nemișcată în cada plină cu apă parfumată. Dubla relaxare a alcoolului, care-i lărgise venele și-i amortise membrele și amintirile, este completată cu senzația de îngreunare a corpului scufundat în apa fierbinte. Aburii se

ridică învăluind-o în vălătuci și Lidiei i se pare că mîntea ei e din vată de zahăr și că totul pare o promisiune acum. Vede flacăra lumînării de spa clipocind pe marginea căzii și amușinează mirosul de vanilie pe care aceasta îl degajă în toată baia. Doamne, ce bine este! îi trece ei prin cap, înainte ca zenul să-i fie perturbat de mai multe urlete ascuțite:

— Mami! Mami!! Mami!!! Mi-am blocat piciorul!

Dumnezeule! deschide ea cu greu ochii toropiți. Nu pot să am zece minute ale mele?! Doar zece minute! Cer prea mult de la viețuica asta, niște amărăte de zece minuțele?

— Mica... te rog, descurcă-te, ești fată mare acum! o sfătuiește prin ușă, știind că fetița ei folosește termenul blocat pentru aproape orice.

— Dar nu mai pot să-l mișc, se plînge Mica nu din cale afară de panicată.

Lidia se ridică șovăitor din apă încercând să-și clarifice gândurile încețoșate care refuză să se împrăstie, ca norii deasupra unei depresii subcarpatice. Întinde mîna după prosop, dar acesta îi alunecă printre degete chiar în cada cu apă. Ea încearcă să-l scoată și se lovește de lumînarea care pică și ea în cadă, cu un sfârșit scurt.

— Fir-ar...!

— Nu mai e nevoie! se aude vocea fetiței. Mi l-am deblocat singură! spune ea cu mîndrie în glăscior.

Lidia își lasă corpul să cadă ușor înapoi în vană, stoarce prosopul deasupra ei, îl pune la uscat pe calorifer și dibuie după lumînarea ce se scufundase într-un norișor parfumat de vanilie. Se străduie să-și reia starea de beatitudine deplină, dar nu izbutește.

— Mami, tu știi că pe Alexandra de la țară o cheamă Alexandra? se aude vocea pițigăiată din spatele ușii.

Lidia deschide și închide ochii ca într-o tragedie shakespeariană. Se uită la paharul de pe marginea căzii,

plin pe jumătate cu vin, nevărsat încă, și se vede oglindită și distorsionată în el. „Justin, vii nechemat în fiecare pahar. De ce nu te pot uita?” se gândește ea, înainte de a-i răspunde Micăi cu un mormăit nemulțumit.

PÂNZE ALBE

Nevena este așezată picior peste picior pe scaunul de lângă barul din bucătărie. Lidia îi toarnă cafea într-o ceașcă din plastic rozaliu, lucrată fără finețe, cu Elsa și regatul de gheață.

— Sper că nu te deranjează, n-am alta la îndemână, știi că nu sunt cea mai gospodină femeie de pe fața pământului.

— Este în perioada Elsa?

— Nu mai țin pasul cu perioadele ei. Astăzi este Elsa, mâine este Anna, dar cel mai mult îi plac animalele din jocurile de Lego, căluții umanoizi.

Nevena nu știe ce sunt căluții umanoizi, dar zâmbește ca și cum ar ști. Așteaptă continuarea, deoarece știe ce înseamnă privirea aceea pierdută a Lidiei, felul în care își dă cu nervozitate părul pe spate și bate cu unghia degetului arătător în masă, simțind ca oricare femeie toate vibrațiile emoționale din încăpere, precum și nuanțele dintre ele. Știe că va urma o confesiune, ba uneori i se pare că toate discuțiile lor sunt doar pretexte pentru a ajunge, după câteva ocolișuri dibace, către unicul subiect care le interesează, ca un preludiu atent calculat în așteptarea momentului culminant, dar un preludiu doar de politețe, pentru a mări suspansul destăinuirii.

— Uneori îmi este așa de dor de el, Nevena! De ce nu pot să-l uit? De ce? se întreabă ea cu o expresie exasperată, fixând tavanul puțin jilav, vopsit alb, zgrunțuros, acum o zi.

Iustin nu seamănă cu niciun alt bărbat pe care l-am întâlnit. Are ceva special, nu îmi place de el doar ca bărbat; îl admir atât pentru atitudinea lui în ceea ce privește viața, cât și pentru principiile sale – chiar și atunci când acestea mă exclud pe mine sau un comportament nepotrivit. Poate că îl prețuiesc mai mult atunci când nu mă vrea. Este absurd ce simt. Sau... nu știu. Nu îl pot uita, Nevena!

— Poate că nu reușești să îl dai uitării pentru că au rămas lucruri nespuse între voi, și, mai ales, sunt anumite lucruri pe care ai fi putut să le faci diferit și nu le-ai făcut în relația cu el. Poate că regreti și tocmai asta te ține pe loc. Altfel, ai fi mers mai departe până acum, îi dădeai drumul, eu așa cred. Poate fi asta? Până la urmă, v-ați despărțit de zece luni. Este timpul să treci peste, cel puțin din punct de vedere emoțional, că fizic, ce pot să spun, o ții într-un progres total, râde ea.

— Nu-mi place ce insinuezi! se strâmbă Lidia.

— Dar nu insinuez nimic, ci îți spun răspicat părerea mea. Sunt prietena ta, nu ai vrea să auzi minciuni amabile de la mine, nu? Meriți mai mult decât atât, oricine merită.

— Uff, gata, nu vreau să mai vorbesc despre el. Crezi în destin, Nevena? Unele lucruri chiar nu au nicio explicație, se întâmplă pur și simplu. Uff... de ce am început subiectul ăsta? Vreau să vorbim despre ceva mai vesel. Apropo, după petrecerea de aseară, am plecat cu un tip. Nu-ți spun ce a urmat, pentru că, sincer, nu-mi amintesc bine. Dar cred că a fost OK. Cred, nu sunt sigură. M-am trezit cam confuză, bine că era Mica la mama. Am fost mahmură jumătate de zi, n-aș fi fost în stare să fac o cafea fără să o vărs pe mine, un sandviș fără să ard pâinea în aparat.

— De ce a trebuit să te duci cu el? De ce nu ai așteptat să aveți măcar o întâlnire sau două, mai întâi, ca să vezi dacă merită să-ți pierzi timpul cu el? Unde te grăbești așa? Spre ce alergi, Lidi?

Lidia oftează.

— Pentru că asta am vrut, nu înțelegi?! Nu caut o relație.

— Toți căutăm o relație. Asta ne spunem doar când nu găsim persoana potrivită sau când ne doare prea tare trecutul. Nu poți câștiga cu oameni care-și procură plăcerea din a greși.

— Dacă începi cu predicile, mai bine mă lași să dorm, sunt așa de obosită azi... Ce mă bucur că suntem atât de bune prietene încât putem să ne spunem una alteia stop când vrem să luăm o pauză de la prietenia noastră! Vreau pauză!

— Nu vrei, mă iubești. Mă rog, se mai îmbunează Nevena. Nu doresc să te supăr, știi foarte bine. Învinsă de curiozitate, adaugă: Și? Cum a fost cu ăsta de aseară?

— Naiba știe, abia dacă-mi amintesc ceva vag. Părea foarte mulțumit de el dimineața, ca un cocoș în băătătură după ce a călcat toate găinile. A plecat cântând de la mine, deci am luat-o ca pe un semn bun.

— Hmm... Cât ai băut?

— Haide măi, zici că ești numărător de pahare. Dacă ar exista un asemenea job, ai fi expertă în domeniu.

Nevena zâmbește condescendent, căci înțelege că Lidia are nervii întinși, și nu din cauza bărbatului de aseară sau a orelor nedormite. Este altceva la mijloc.

— Surâsul ăsta concesiv îl cunosc. Nu ai vrea să-l ștergi? Are Mica niște radiere pe-aici, râde Lidia încercând să redreseze ceva din sarcasmul cuvintelor aruncate printre dinți.

— Mai bine vorbim despre altceva, este și Nevena de acord.

— Mai bine.

— Dar să știi că sunt oameni care chiar numără paharele, spune Nevena râzând, dorind să o destindă. Știi petrecerile corporațiilor, organizate prin cluburi?